

epoka lodowcowa

(gleboznawstwo leśne), okres zlodowaceń odpowiadający w przybliżeniu plejstocenowi. Klimat plejstocenu ulegał wahaniom, wielokrotnie po fali zimna zwanej → glacjał, następowało ocieplenie zwane → interglacjał. Spowodowało to powstawanie i roztopianie olbrzymich lodowców kontynentalnych (lądolody), które pokrywały część Europy, łącznie z Polską, a także inne obszary strefy umiarkowanej: zachodnią Syberię, Amerykę Północną, Grenlandię i Tybet, a na półkuli południowej Ziemię Ognistą, Argentynę i Tasmanię. Najważniejsze glacjały i interglacjały europejskie tego okresu dotyczące ziem Polski wystąpiły:

- 1) 115 000-117 000 lat temu – Würm, najmłodsze zlodowacenie północnopolskie, Wisły, → Vistulian, bałtyckie,
 - 2) 300 000-130 000 lat temu – Riss, zlodowacenie środkowopolskie, Odry,
 - 3) 730 000-430 000 lat temu – Mindel, najstarsze zlodowacenie południowopolskie, Sanu, krakowskie.
- Większość terytorium Polski obecnie jest pokryta utworami związanymi z okresem zlodowaceń i odgrywają one ważną rolę w kształtowaniu powierzchni naszego kraju, stanowiąc skały macierzyste gleb i kształtując środowisko przyrodnicze oraz krajobrazy.

ŹRÓDŁO (AUTOR)

Mojski E. J. 2005. Ziemie polskie w czwartorzędzie. PIG Warszawa.

Publikacje powiązane tematycznie

Mojski E. J. 2005. Ziemie polskie w czwartorzędzie. PIG Warszawa.